

från sid 11

tre är församlade i ”hans namn”.

”Gud har påbjudit att endast hans Ord utan tillägg av mänsklig lära, skall läras och tros i den kristna kyrkan (1 Petr 4:11, Joh 8: 31-32, 1 Tim 6:3-4). Därför fordrar Gud av alla kristna, att de skall skilja mellan renlärliga och irrlärliga kyrkor och ha gemenskap endast med renlärliga kyrkor (Matt 7:15) och, ifall de förrat sig in i irrlärliga kyrkor, lämna dem (Rom 16:17). Unionism, d.v.s. kyrkogemenskap med anhängare till falsk lära, är olydnad mot Guds bud, vilket förorsakar splittring i kyrkan (Rom 16:17, 2 Joh 9-10) och innebär en ständigt fara att helt förlora Guds ord (2 Tim 2:17-21).”

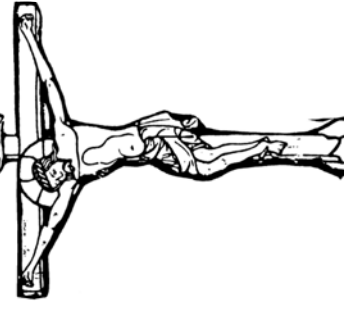
(Ur Brief Statement)

(Red. sekt)

från sid 15

skaparverket. Därmed var också Guds skapelsen fullbordad. Men genom Satans frestelse lyssnade människan till denne förförades röst och drog över sig förbannelse och evig död. Men vad hände? Åter på en fredag, på den goda fredagen, dog Skaparen på korset av kärlek till människan, gav henne det förlorade livet tillbaka och fullkomnade därmed återlösningsverket. Det är fullkomnat, hördes det från korset, och han böjde ned sitt huvud och gav upp andan.”

(Amerikanisch-Lutherische Epistel Postille, 1846)

Gratia

Gratia nisi gratis est, non est gratia

”Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd”

Augustinus

**Kyrkblad - Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad - Den Evangelisk lutherske bekjennelsekirke**

Nr 1 2000 årg. 4

Välkommen till Kristendomskurs

14-17 April

”Palmehelg på Knapstad”

Ämne: Tron

Lärare: Asbjørn, Gunnar, Ingemar

Åke, Jan-Erik, Nils och Jon

Anmäl er snarast till Asbjørn, tel (47) 69 92 11 32

e-mail: asbj.hjorthaug@c2i.net

Innehåll

Redaktion och adresser	2
Från Ordföranden	3
Kyrkan och Ordet	4-7
Förtvivlan, ånger och tro	8-9
I Fokus, aktuellt från kyrkor och samfund	10-11
Han har gjort honom känd	12-14
Rövaren på korset predikar	15
Verksamhet	16

Evangelisk luthersk kirkeblad

GRATIA

Evangelisk-lutherskt kyrkblad

Redaktör: Gunnar Edwardsson

E-Mail: gunnar.edwardsson@swipnet.se

Red.sekr: Ingvar Adriansson

E-mail: solafide@algonet.se

ANSVARIG UTGIVERE: ASBJØRN HJORTH AUG

Asbjørn Hjorthaug, ordf./forman, Gunnar Edwardsson, (sekr./ sekretær),

Jan-Erik Andersson, kassör/kasserer Tlf: 0431/430165,

Åke Malander, Gunnar Byström, Sigmund Hjorthaug

Kyrkostyrelsens adress: Rugdeveien 3 N-1823 Knapstad, Tlf/fax: 69 92 11 32

Kyrkans postgironummer 44 25 93-0

Församlingar

S:t Matteus ev luth förs., Uppsala

Kh Åke Malander,

Karlsberg, Åkerlänna

S-740 30 Björklinge,

Tlf/fax 018/356140

e-mail: ake.malander@telia.com

S:t Stefanus ev luth förs., Lindeberg

Kh Ingemar Haraldsson

Lindeberg

S-517 26 Kvillsfors

0383/53062

e-mail: haraldsson@mbox303.swipnet.se

S:t Johannes ev luth förs., Yxenhult

Kh Gunnar Edwardsson,

Fågelsångsv.14

S-341 31 Ljungby,

Tlf/fax 0372/62952

e-mail: gunnar.edwardsson@swipnet.se

S:t Andreas ev.luth förs., Skellefteå

Kh Gunnar Byström,

Skelleftehamnsv.182

S-932 35 Ursviken,

Tlf/fax 0910/35008

e-mail: gunnar.bystrom@spray.se

Långfredagens predikant

Rövaren på korset

AV INGVAR ADRIANSSON

Vi lida vad våra gärningar är värda

Vi lida vad vår gärningar är värda, det är orden från en plågad och döende man, där syndasåren är öppna. Rövaren är utblottad på allt och synden blir liksom salt i såren. Och han får verkligen erfara att syndens lön är döden.

Och vi ska idag på långfredagen påminna varandra om att Gud är inte tolerant med synden. Skulle Han vara det, så vore det samma som om en Mor och Far inte skulle fråga efter sitt barn när det blir utsatt för fara. I ditt och mitt hjärta utgår onda tankar, tankar som vill det Gud inte vill, tankar som strävar mot Guds goda vilja. Detta behöver vi höra för att vakna upp ur synden som ofta vill bedöva och söva ner oss. Men ändå mitt i allt detta elände finns det räddning och hjälp hos Honom som idag hänger på korset. Han som var utan synd blev gjord till synd för att vi skulle få rättfärdighet. Kristus tar frivilligt på sig alla människors synd från syndafallet intill tidens ände.

Denne man har intet ont gjort

Instället säger Paulus att han ”*ödmjukade sig själv och var lydig intill döden, ja intill döden på korset.*” (Fil 2:8) Även Pilatus sökte påskina Hans oskuld när han sade: ”*...Jag finner inget brottsligt hos den här mannen.*” (Luk 23:5)

Men Pilatus var feg och följde människornas rop: korsfäst, korsfäst honom. Jesus hade kommit till sina egna, botat och gjort allahanda gärningar, men får nu världens lön som är hån och spott. Guds rike hade kommit, men inte så att det kunde ses med ögonen,

utan med tron i hjärtat. Hur ofta hade Han icke velat församla sitt folk, men de ville icke. Redan Jesaja talade om denna långfredag när han uttalade det livligaste och härligaste evangelium:

”*Han var genomborrad för våra överträdelser skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid. Och genom hans sår är vi alla helade.*” (Jes 53:5)

Tänk på mig när du kommer i ditt rike

Med dessa ord visar rövaren sin andliga storhet. Han bekänner att i Jesus i sitt lidande på korset har kraft att frikänna den störste av alla syndare. Här sker undret, vi kan gärna byta plats med rövaren, för vi är precis lika som han. Undret är att vi ställs nu som heliga och rättfärdiga inför den Helige och stränge Guden. Men hur är detta möjligt?

Vi läser: ”*Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv, i det att han icke tillräknar människorna deras synder.*” (2 Kor 5:19) Detta är det största av alla under, och detta under får nu sin fulla giltighet när Jesus vid nionde timman ger upp andan och säger: ”*Det är fullkommat!*” Din börda blir avlyft från dina axlar, och du får vara fri från allt som plågar och förskräcker, och som avlösningsord denna dag får du höra ”*Sannerligen, Sannerligen säger jag dig: Idag skall du vara med mig i paradiset.*” (Luk 23:43)

CFW Walther börjar en av sina långfredagspredikningar med följande ord: ”*Så är långfredagen den goda fredagen, den veckodag under skapelseveckan när Gud skapade människan till sin avbild, som kronan på*

forts. 16

Fra Formännön

”Se, vi drar opp til Jerusalem” Luk 18,31

barmhärtighet, nåd, langmodighet, stor i mildhet och trofasthet, det är vad som i nya testamentet oppenbaras i Jesus Kristus. Därför heter det också: *”I honom bor Gudomens hela fullhet kroppsligen.”* (Kol 2: 9) Det var inte bara en del av Gud eller några valda gudsgenskaper Kristus kom för att uppvisa. Utan han kom med Guds hela väsen. Det är det som gör inkarnationen så märklig och föröfnuffet så ofattbar.

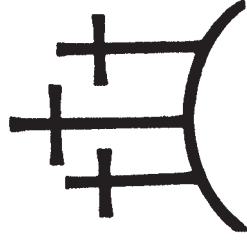
Gud som inget skapat kan omfatta, blir mänskliga och skapad varelse. Gud som inget öga kan se eller skåda, inte ens Mose fick skåda Gud, han visar sig såsom mänskliga. Likväl är det den sanna Gudens härlighet som är i Jesus Kristus, den sanna Gudens väsen, kroppsligen. Därför är det redan för den utsagans skull att han är *”full av nåd och sanning”*

utsagt och fastslaget att han är sann Gud. Ty det är Guds väsens fullhet och den kan ingen annan äga än den som själv är Gud. När det därför i Johannesprologen (Joh 1: 1-18) sägs att Jesus Kristus är Gud, (v. 1 och 18) så framgår det även med all önskvärd tydlighet av alla andra utsagor som rör Kristi väsen som finns i detta stycke. Han har Faderns härlighet, han har nådens och sannings fullhet, och han har det såsom Sonen av sin Fader. Ja, såsom Sonen som är i

den himmelske Faderns sköte.

Han har oppenbart honom

Den märkliga prologen i Johannes-evangeliet uttynnar i orden: *”Han har oppenbart honom”*. Det är sammanfattningen av allt det som tidigare sagts och som innebär att Jesus Kristus är oppenbarelse av *”allt mitt goda”*, det Guds namn som Mose fick höra och som han trodde. Det betyder att allt det som detta namn utsäger är närvarande och verklighet i Jesus Kristus och att vi människor därför i honom möter Guds barmhärtighet och nåd, langmodighet, mildhet och trofasthet. Det är därför han kan säga: *”Jag har oppenbart ditt namn.”* (Joh 17: 6)

”han ödmjukade sig och blev lydlig ända till döden -döden på korset.

Därför har Gud upphöjt honom och gett honom namnet över alla namn.”

(Fil 2:8-9)

barmhärtighet och godhet. Vilken betydelse detta har visar Jesu egna ord som får avsluta detta bibelstudium: *”Ty detta är min Faderns vilja, att var och en som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.”* (Joh 6: 40)

I DAG er det midtfaste søndag, og vi er kommet langt på vår vei opp til Jerusalem. Fastetiden er en vandring med Jesus opp til Jerusalem. Fastelavenssøndag fikk vi høre om hvorfor Jesus var på vei opp til Jerusalem: *”alt det som profetene har skrevet om Menneskesønnen, skal gå i oppfyllelse. Han skal overgis til bedningene og bli hånet og mishandlet og spyttet på og de skal piske ham og slå ham i hjel. Og den tredje dagen skal han oppstå.”* (Luk 18,31-33)

DEN HELLIGE og rettferdige skulle overgis til de ugudelige for å lide og dø. Hvorfor måtte dette skje? Jesus hadde ikke gjort noe galt - tvert imot hadde han bare gjort det som var godt og rett.

HVEM ER det som egentlig skulle lide og dø? Dødsstraff er en følge av synden. Det at vi bryter Guds bud og handler mot hans vilje fører til døden. *”Syndens lønn er døden”* Rom 6,23 Vi er de skyldige som daglig synder i tanker ord og gjerninger.

MEN PAULUS sier videre i Rom 6,24: *”men Guds nådes gave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.”* Gud har i Jesus Kristus gitt oss en gave som gjør at vi på tross av våre synder får evig liv og slipper straffen.

DET ER hemmeligheten ligger i vandringen opp til Jerusalem. Gud selv gikk inn og ble mishandlet, spyttet på, hånet og slått i hjel. Dette gjorde han for mine og dine synder - ja for hele verdens synder. Det var dommeren selv som gikk inn for den skyldige og tok straffen. Det var vi som med rette skulle hånes og mishandles, det var vi som skulle blitt spyttet på, det var vi som skulle blitt slått i hjel. Det var vi som skulle vandret den tunge veien opp til Jerusalem alene. Men nå ble historien ikke slik. Det var Jesus som gikk veien opp til Golgata for oss og vi ble frikjent.

Åpen har jeg himlen funnet, Jesus vant, og jeg har vunnet!

VI HAR et fantastisk budskap å gå ut med til alle og enhver. Dette burde være nok til å gi oss frimodighet i hverdagen. Vi er en liten kirke blant mange store, og vi er få som samles om søndagen, men glem ikke å tenke positivt: Vi har et rent evangelium

Kyrkan och Ordet

Ur ett föredrag i Örskelljunga 17 mars 2000,

AV GUNNAR EDWARDSSON

Kyrkan och Ordet. Så lyder temat för denna föredragskväll. När vi nu hört om den Heliga Skrift, vad den är och hur den måste förstås, ska vi ställa detta i relation till kyrkan. Det är ju i Kyrkan som ordet ska förkunnas och det är därför av största betydelse hur Kyrkan tar emot Ordet och ger det vidare. Att kyrkans präster och lärare är underställda Guds ord och är bundna till detta ord. Att de är Gudsordets tjänare, Verbi Divini Minister, som den gamla hedervärda titeln lyder.

Emellertid lever vi i en tid då kyrkorna, jag tänker då särskilt på Svenska kyrkan, mer eller mindre gjort sig fri ifrån det ordet som norm och förpliktigande. Redan i början av förra seklet gjorde sig röster hörda som ville frigöra kristen tro och lära fri ifrån den bibliska verkligheten.

I dag, i början av 2000-talet, ser vi att den rörelse som för mer än hundra år sedan uttrycktes i ord, genom liberalteologin, nu fått sådana proportioner att kyrkan kan godkänna det som alldeles uppenbart strider mot Skriftens lära. Och ingen av kristen lära är undantagen.

Profetiorna i GT, Treenighetsläran, läran om Kristi gudom, vidare läran om Kristi lidande och död som gottgörelse för världens synd. Allt sådant är inte längre självklart utan just ifrågasatt och tillbakaställt. Vidare allt som

hör samman med buden och Guds lag. Allt som inte stämmer med människans tankar ratas och utestängs. I stället växer en ny religion fram.

Man säger sig visserligen vilja följa reformationsens lära genom att följa dess intentioner. Men när man ska klagöra vad dessa intentioner betyder, så visar det att man tolkar Bibeln som man vill och önskar, utmönstrar och förkastar det som man inte kan tåla. Särskilt drabbar detta det vi kallar lagen i Bibeln, dvs Guds fördrän på människan. Just här visar det sig att en ny laglös religion växer fram, en religion som inte vill kännas vid Guds ord i lagen. Det visar sig särskilt i synen på äktenskapet, synen på sexualitet och samlevnad och inte minst i synen på abort. Hur tror man att man behåller evangelium, det glada budskapet, om man samtidigt avsäger sig det andra i Guds ord som är lagen?

Det här liknar kättaren Marcion, som utmönstrade hela gamla testamentet och där till behöll en mycket förkortad del av nya testamentet. Det gjorde han för att han ville rensa ut det som visade på Gud som skapelsens och lagens Gud. På samma sätt förfar alla de som vill rensa ut ur Bibeln det som visar att det finns en hierarki, en överordning och underordning i Skriften, att Gud är överordnad och människan underordnad, att det

han säger: "Låt mig se din härlighet." Och Gud lyssnar till Mose bön och lovar honom att visa honom sina vägar och att han ska få se Guds härlighet och säger honom: "Jag ska låta allt mitt goda gå fram för dig där du står, och jag ska utropa namnet HERREN inför dig; jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig mot, och jag skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över." (33: 19)

Och när Mose gjort stentavlorna, likadana som de förra och stigit upp på Sinai, såsom Herren befallt honom. Då heter det att Herren steg ned i molnsky och Herren gick framför honom och utropade: "HERREN! HERREN! - Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet", så utropar Herren Gud själv sitt namn och sitt väsens härlighet för sin tjänare Mose (2 Mos 34: 6).

Allt mitt goda

När han visar sin fulla härlighet för sin tjänare Mose då är det "allt mitt goda" som han uppbarar för sin tjänare. "Allt mitt goda", är inte blott en del av Gud, utan det som är Guds innersta väsen. Han gör det genom att i härlighet utropa sitt namn för honom. Mose får inte se Gud, ty ingen människa kan se Gud och leva. Men han får skåda Gud "på ryggen" och höra Gud uttala sitt Namn. Och Guds Namn är nåd, barmhärtighet, långmodighet, stor i mildhet och trofasthet.

Denna gudomliga utsaga och uppenbarelse refereras och upprepas på många ställen i gamla testamentet. Hur man förstod den visar t ex profeten Nehemja: "De ville inte höra och tänkte inte på de under som du hade gjort med dem, utan de var bårhuckade och valde i sin gensträvhets anförare, för att vända tillbaka till sin trälldom.

Men du är en förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och stor i mildhet; och du övergav dem icke." (Neh 9: 17) Och i Psaltaren läser vi: "Barmhärtig och nådig är Herren, långmodig och stor i mildhet. Han går inte ständigt till rätta och behåller ej vrede evinnerligen. Han handlar icke med oss efter våra synder och vedergäller oss inte efter våra missgärningar." (Psalt 103: 8f.)

Denna utsaga, Guds ord till Mose, är därför en av de stora uppenbarelserna i GT. De orden som står i kap 34: 6 visar hur Gud uppbarar sig själv för Mose, Han uppbarar sitt Namn och Hans namn är Nåd, Barmhärtighet, Långmodighet, Stor i Mildhet och Trofasthet. Mose fick skåda Guds härlighet och hörde Guds röst. Han skådade in i Guds hemlighet och hörde att Gud var god. Ty Gud visade honom allt sitt goda. Det skapade visshet för honom om att han och Israels folk funnit nåd för Herrens ögon.

Full av nåd och sanning

Att se och höra, såsom det skedde med Mose, som såg och hörde Herrens härlighet, det leder tankarna tillbaka till Johannesprologen 1: 14: "Ordet blev kött och tog sin bosting ibland oss och vi såg hans härlighet, en sådan härlighet som den en födde bar av Fadern och han var full av nåd och sanning." (Joh 1: 14) Ordet som är Gud, blev människa, den enfödde Sonen tog sin bosting ibland oss. Men inte såsom hedningarnas föreställningar om gudar i människogestalt (Apg 14: 11) eller som ett hemlighetsfullt andeväsen, utan såsom den som uppenbarat Guds namn (Joh 17: 6). Det som Gud själv nämnt och uppenbarat för sin tjänare Mose i det gamla förbundet. Därför är evangelistens ord mycket viktiga och avgörande när han säger att Jesus Kristus, Ordet som vart kött, är "full av nåd och sanning". Guds namn som är

”Han har uppenbarat honom”

AV

GUNNAR EDWARDSOON

Inledningen i Johannes-evangeliet (Joh 1: 1-18), den märkliga prologen, utmynnar i orden: ”Han har uppenbarat honom.” Det är sammanfattningen av inledningen och tillika sammanfattningen av hela evangeliet. Den som uppenbarar Gud är Ordet, Logos. Men inte såsom blott ett talat ord, såsom Gud låter sig genom profeterna, då han uppenbarade sin vilja. Utan som ett inkarnerat, förkroppsligat Ord. Ty Ordet, säger evangelisten, är Gud och har blivit kött ”och vi såg hans härlighet, såsom en enfödd av Fadern, full av nåd och sanning.”

Ordet som uppenbarar är Guds Son, Jesus Kristus, och han har genom sitt liv och sin lära uppenbarat Gud den himmelske Fadern för världen. Ja, evangelisten säger ordgrant att ”han har uttolkat honom” och syftar därmed på Ordet som uppenbarar. Ska vi förstå vad detta uttolkande och denna uppenbarelse innebär så bör vi se det i ljuset av andra utsagor, inte minst i Johannes-evangeliet och även i gamla testamentet.

Går vi till Johannes-evangeliet finns det flera parallella ställen som talar om Kristi verk. Jesus säger i den översteprästerliga förbönen: ”Jag har förhärligat dig på jorden, fullbordande det verk, som du givit mig att göra” (Joh 17: 5). Hans verk är en härliggörelse av Gud Fadern för världen (jmf Joh 2: 11). I den efterföljande versen säger han: ”Jag har uppenbarat ditt

finns uttryckliga ställen som förbjuder homosexualitet, att Bibeln tydligt och klart lär Kristi gudomlighet, och att allt Guds ord är Guds uppenbarelse för oss. Det är detta man vill komma undan. Man vill ha en förnuftsreligion där Gud är människans jämlike.

Men kan en kyrka överleva som så förfar? Ja, men bara i den meningen att man fortsätter med sin yttre riter och liturgier. Men kyrkans inre liv, det som lever av ordet och i tron, det dör och går under. Typiskt är att när den nya bibeln var färdig, firade man det med en mycket högtidlig gudstjänst, där bibeln överlämnades till kyrkan under pompa och ståt. Det var som om man ville tala om för alla och envar att vi tar högtidligen emot denna bok, som vi alls inte tror på.

Man kan visa detta med åtskilliga exempel. Men det viktiga är nu inte vad den eller den kyrkliga företrädaren säger, eller vad biskoparna säger eller vad professorer säger. Utan det viktiga är vad Guds ord säger. Evangelisk-luthersk teologi är ju skriftteologi. Därför, låt oss nu se till Skriften och de ställen som talar till oss om denna sak rörande Kyrkan och Ordet.

”Om ni förblir i mitt ord, är ni i sanning mina lärjungar och ni ska förstå sanningen och sanningen ska göra er fria” säger Jesus i Joh 8: 31. De orden säger Jesus till sina lärjungar i alla tider. Att förbli i ordet eller stå fast i ordet kan gärna inte förstås så att man får göra hur man vill med ordet. Utan det är att ta emot det som det står, lyssna till det, lära av det och leva efter det. Det är innebörden. Och måste så vara. Detta ord är vägvisare för var och en av oss. Endast i Guds ord finner vi sanningen

och endast därigenom blir vi fria. Inte genom världen, eller genom människor. Utan genom Kristus.

Vidare säger han ”Himmel och jord ska förgås men mina ord skall aldrig förgås” (Matt 24: 35). Säger inte detta att ordet är förblivande och sant. Att det är ett evigt ord och inte ställt under tidens skiften och ändringar.

Och när han säger: ”Saliga är de som höra Guds Ord och gömma det” (Luk 11: 28). Då är det ju fråga om att ordet är det eviga livets ord, sagt emot människors alla uppfattningar om vad det är. Saligheten är alltså knuten till det uppenbarade, inte till vad människan i sitt hjärta tänker, utan till Ordet och att människan just får taga emot det, tro och behålla det.

Överhuvudtaget gäller ju att det som Jesus här säger, det är sagt emot alla invändningar och förnuftsargument som människor kan komma på. Emot alltsammans ställer Jesus Ordet och manar oss att taga det till oss. Om detta gäller oss som kristna, hur mycket gäller det inte också kyrkan. Dit Kristus kallat oss.

Av detta framgår med största tydlighet att de kristna i alla tider är bundna just till Skriftens ord, till Guds ord, just därför att de är ord som kommer från Gud och inte från människor. Ja, att vara kristen, dvs Jesu Kristi efterföljare det är att efterfölja just hans ord. Det finns alltså enligt Bibeln inget utrymme för att vara kristen Guds ord förutan, eller i strid med Guds ord. Lika lite som en människa blivit kristen utan ordet, lika lite kan hon förbli en kristen utan ordet. Det heter ju ”Ni har blivit födda på nytt, genom Guds levande ord som förbliver . . . Och det är detta ord som blivit förkun-

nat för er som det goda budskapet.” (1 Petr 1: 25) och därför heter det också att den som förbliver i Kristi ord, den är en sann lärjunge. Och följaktligen heter det om församlingen i Filadelfia i Uppenbarelseboken, ”*Dim kraft är liten och du har tagit vara på mitt ord*”. (Upp 3:8)

Behålla, bevara, förbli är ord som ständigt kommer igen i fråga en rätt kristens hållning till Guds ord, och det är ju detsamma när det gäller kyrkans hållning till Guds ord. Kyrkans uppdrag är ju enligt Jesus själv att predika evangelium för hela skapelsen, att lära dem allt vad jag befällt dem.

Paulus säger i 1 Kor 15:1 ff *”Jag meddelade er, mina bröder, om det evangelium som jag förkunnade för er, det evangelium som ni tog emot och ni alljämt står fasta i. Genom det blir ni en gång frälsta, om ni håller fast vid det i den form, i vilken jag förkunnade det för er.”* Han talar alltså till kyrkan i Korint utifrån det evangelium han förkunnade för dem. Inte utifrån deras åsikter eller deras filosofier, utan utifrån Guds ord. Och vidare säger han: *”Jag meddelade er såsom ett budstycke vad jag själv tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begraven och att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna.”* (1 Kor 15:4) Vad han själv hade tagit emot, det gav han vidare i sin undervisning.

Det var alltså inte något som han själv kommit på eller funnit ut, utan vad som givits honom, det var vad han predikade. Och vidare säger han Enligt Skrifterna. Vad fanns det för anledning att säga det om dessa inte var sanna och hade gått i uppfyllelse? Nej just därigenom att det var sant som profeterna hade talat och det därigenom hade

gått i uppfyllelse, så kunde Paulus visa till detta i sitt brev till Korintierna.

Dessa uttryck visar att det är fråga om att taga emot Ordet från Gud, och därmed också taga vara på det genom bruka det, för det är sättet att behålla Ordet hos sig, dvs att leva av det, och bevara det, och genom att leva i enlighet med Ordet är det också om att förbli i Ordet. Och det här illustreras mycket tydligt i Jesu undervisning, t ex i hans liknelser där t ex den goda jorden är de som *”när de hört ordet, behåller det i rättsinniga och goda hjärtan och så bär frukten i ständaktighet.”* (Luk 8: 15) *”Var och en som hör mina ord och gör efter dem, han är lik en förståndig man som byggde sitt hus på hällberget.”* (Matt 7: 24)

Vi kan samla många vittnesbörd ur Skriften just om denna sak. Klart är att enligt Jesu undervisning och apostlarnas så är det avgörande att det för kyrkan i alla tider handlar om att ta emot detta Guds ord, behålla, bevara, förbli vid detta ord, för att vara kristen, för att vara en rätt kristen kyrka.

Därför kan också aposteln säga att kyrkan är *”uppbyggd på apostlarnas och profeternas grundval där hörnstenen är Jesus Kristus själv.”* (Efes 2: 20) Kyrkan och församlingen bygger inte på att den har en lära som stämmer med världen, att den är trovärdig inför förnuftet, utan den bygger på apostlarnas och profeternas grundval, dvs Ordet, där hörnsten är Kristus. Man kan alltså inte tala om en kyrka, om man inte håller fast vid det ord som grundar och föder kyrkan. Kyrkan är helt beroende av Guds ord uppenbarelse

Hur går det då med kyrkan?

Vårt utvecklingen i den stora Svenska kyrkan går idag behöver man inte tveka om. Varningstecknen är tydliga.

mot Guds ord och mot kyrkan kolliderar med varandra, så måste man prioritera löftet att följa Guds ord.

-Kompromisser är livsfarliga när det gäller Guds ord. Det har gett oss en kyrka som är en spegel av samhället, tam och uddlös och utan något som helst profetiskt alternativ att visa på. För Anders Lindström är framtiden oviss. Just nu lever han på a-kassa. Men eftersom hans fru fått arbete på lasarettet i Vänersborg kommer familjen att flytta dit i sommar.

Men Anders Lindström är öppen för husförämlingstanken, och tycker att den både är biblisk och ligger i tiden. De stora kyrkolokalerna är däremot många gånger ett hinder eftersom gudstjänstfirarna på många håll är få. Kyrkan som gudstjänstlokal är på sätt och vis överspelad, anser han. Därför tänker han inbjuda sin husförsamling också till sitt nya hem i Vänersborg. Dit är det inte mer än drygt fem mil, förklarar han.

Konsten att överleva på ett sjunkande skepp

Idag är de flesta kyrkohistoriker överens om att det finns en tydlig koppling mellan kyrkosplittning och sekularisering. Ju mer kyrkan splittras desto mer utarmas hon på kraft. Svenska kyrkan har stått sig nu i över 400 år. Hon har sett både uppgång och fall. Just nu lever vi inte i en blomstringstid, men ingen av oss vet vad framtiden har i sitt sköte. Problemen finns där, men kyrkans historia visar att den Helige Ande verkar suveränt.

Svenska kyrkan har ett mandat som vi saknar. Och hon har kompetens på områden vi aldrig prioriterat. I MBV har själavården och den konkreta omsorgen om medmänniskan ofta försumrats, vi har velat vara en väckelse- och dikorörelse. Det ska vi fortsätta att vara, men samtidigt bör vi tydligare bejaka och glädjas över prästerskapets pastorala insatser. Det kyrkans präster gör i själavårdsrum vet vi lite om. Men vi anar att vårt samhälle aldrig skulle bli sig likt om de samtalen tystnade. Vidare har

kyrkan resurser ekonomiskt, medialt och strukturellt som vi saknar. Hon har också värdefulla internationella kontakter och står i en historisk kontinuitet som är värd att lyfta fram.

Vi bör stanna kvar i vår kyrka, om inte annat för alternativet är få, ja, kanske inga alls. Vi menar att vi tills vidare ska stå emot alla försök till nybildningar. MBV saknar helt enkelt samhälleligt förtroende och historisk legitimitet. Vi har inte en pastoral kompetens eller en genomtänkt kyrkosyn. Därför måste vi stanna kvar och göra vad vi kan för Svenska kyrkans framtid - man överger inte sin döende moder.

Kommentar

Vi ser här två helt skilda sätt att se på Svenska kyrkan och hennes framtid.

Anders Lindström visar att det är viktigt att hålla fast vid bibelordet, att handla efter ordet, att var en ordets görare. Att det kostar att vara en ordets bevärdare de visar vår Bibel på åtskilliga ställen. Men välsignelsen utblev aldrig. Jesus säger: *”om ni förblir i mig och mina ord så är ni sanning mina lärjungar, ni ska förstå sanningen och sanningen ska göra er fria.”* (Joh 8:31-32)

M/F Hectors insändare vittnar om två saker. Antingen känner man inte till Bibelns undervisning om kyrkan och vad den är eller så prioriteras sammanhållningen i rörelsen framför bibeltroheten. Att de flesta kyrkohistoriker är överens om att det finns koppling mellan kyrkosplittning och sekularisering, är en gammal liberalteologisk klyscha. Men var kommer Paulus ord in: *”Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem...”* (2 Kor 6:17). Gäller inte dessa ord den kyrka som på punkt efter punkt smäddar Guds Heliga ord.

Vi finner ingen uppmaning i Guds ord att *”sitta där bespottare sätter”*, tvärtom är Skriften tydlig och klar på denna punkt. Nog verkar den Helige Ande suveränt, men aldrig utanför ordet. Utan i och genom sitt ord kallar, församlar och uppvisar han kristenheten genom ordet och de heliga sakramenten. Kyrkan finns överallt där två eller

I Fokus

aktuellt från kyrkor och samfund

I fokus denna gång tar vi upp två olika uppfattningar om Svenska kyrkan. Den första är hämtad från tidningen Nya Dagen den 30/3, där prästen Anders Lindström, Munkedal förklarar varför han lämnat Svenska Kyrkan. Den andra är en insändare av Fredrik och Markus Hector i Missionssällskapet Bibeltrogna Vänner (MBV) officiella tidning Till Liv, 2/2000.

Att lämna ett skepp innan det sjunker

Svenska kyrkan står under Guds dom. Det är med den som det var med Estonia. Den enda möjligheten att bli räddad är att lämna det sjunkande skeppet. De som blir kvar är förlorade.

Anders Lindström, präst i Munkedal sedan tio år, menar vad han säger. I höstas tog han steget ut i det ovissa och lämnade själv Svenska kyrkan.

Enligt Anders Lindström gör Synoden och andra bekännelseetrogna grupper inom kyrkan ett misstag som vill vara kvar inom kyrkan. Det bara "smörjer" ett orättfärdigt kyrkosystem, menar han. Det bästa som kunde ske vore att alla bekännelseetrogna beslutade sig för att lämna Svenska kyrkan, menar han.

-Synod kommer från ett ord som betyder samsyn. Men det är inte längre möjligt. Nu behövs ett uttåg, ett Exodus. Jag tycker att Bertil Gärtner skulle ta initiativ till att bilda en fri luthersk kyrka.

För Anders Lindström är Svenska kyrkan inte längre en kristen kyrka. Därför blev det omöjligt för honom att stanna kvar som präst och kyrkortillhörig.

-Det är för sent att reformera och lappa ihop kyrkan. Dess totala avfall från Guds ord gör det bara logiskt för bibeltroende kristna att lämna.

Anders Lindström anser att de kristna genom att stå kvar som medlemmar och betala kyrkoavgift personligt blir delaktiga i Svenska kyrkans orättfärdighet. Kyrkan har med god marginal passerat den gräns som gör det omöjligt att stå kvar, menar han.

Anders Lindström är gift med Margareta, som också är vigd till diakon. De har fem barn: Magdalena, Mattias, Hanna, Rebecka och Debora. Alltsedan Anders förra sommaren slutade sin tjänst samlas en grupp människor till gudstjänst i deras hem.

I dag är många kristna alldeles för fästa vid Svenska kyrkan som institution och vid själva kyrkobyggnaderna. De behövs inte annat än av rent praktiska skäl. Gud bygger sitt tempel av människor av kött och blod, och kan tala lika tydligt i ett vardagsrum eller i en källare som i en kyrka. Om Guds ord inte förs fram klart och utan inskränkning har kyrkorna spelat ut sin roll. För Anders Lindström är troheten mot Guds ord viktigare än troheten mot kyrkan, För Anders Lindström är troheten mot Guds ord viktigare än troheten mot kyrkan, dess traditioner, symboler och riter.

Då Anders Lindström prästvigdes lovade han dels att förkunna Guds ord efter bästa förstånd och att vara hörsam mot sina överordnade i kyrkan. Sina prästlöften anser han sig ha hållit. Att han kommit i konflikt med sin egen biskop och inte följt domkapitlets beslut förklarar han med att då de två prästlöftena om lydnad både

Kyrkan kan säkert fortsätta sin gudstjänster och sitt liv. Men det som är avgörande fattas, ordet som grundar kyrkan och som kyrkan måste leva under.

En sådan kyrka innebär en ny religion, en gnostisk religion. Kyrkan, sa biskop Anders Nygren vid kyrkomötet 1958, växlar nu in på gnostikers och svärmeandars villospår. Han visste säkert inte hur sant han talade och hur snabbt sannspådd han skulle bli.

Men kyrkan i betydelsen dem som bekänner tron på Kristus kommer att överleva. De har forts. fr sid 3

om Gud den allmektige - himmelens och jordens skaper som døde for våre synder og oppstod slik at vi er rettferdiggjort. Den skatten skal ingen få ta fra oss.

JESUS SIER at vi skal gå ut i hele verden med evangeliet. Dette oppdraget fikk apostlene - alt fra fornekeren Peter, til tvileren Tomas og kristenforfølgeren Paulus. Ikke mye å rope hurra for. Hva med alle farene? Djevelens fristelser, falske lærer, verden, synden og alt som luret? Var det ikke bedre om de holdt seg for seg selv? Er det ikke tryggere for oss også å holde oss til forsamlings gudstjenester på søndagen og ikke blande oss for mye med andre mennesker? Er det ikke i tråd med læren om kirkefelleskap at vi ikke skal gå hvor som helst og snakke med hvem som helst - tenk om vi mistet troen - ble smittet av falske bekjennere?

JESUS HAR gjort for oss og løftene han har gitt. Derfor er vandrings opp mot Jerusalem sammen med Jesus en vei for styrke og frimodighet.

Asbjørn Hjørthaug

forts. fr sid 3

om Gud den allmektige - himmelens og jordens skaper som døde for våre synder og oppstod slik at vi er rettferdiggjort. Den skatten skal ingen få ta fra oss.

JESUS SIER at vi skal gå ut i hele verden med evangeliet. Dette oppdraget fikk apostlene - alt fra fornekeren Peter, til tvileren Tomas og kristenforfølgeren Paulus. Ikke mye å rope hurra for. Hva med alle farene? Djevelens fristelser, falske lærer, verden, synden og alt som luret? Var det ikke bedre om de holdt seg for seg selv? Er det ikke tryggere for oss også å holde oss til forsamlings gudstjenester på søndagen og ikke blande oss for mye med andre mennesker? Er det ikke i tråd med læren om kirkefelleskap at vi ikke skal gå hvor som helst og snakke med hvem som helst - tenk om vi mistet troen - ble smittet av falske bekjennere?

JESUS HAR gjort for oss og løftene han har gitt. Derfor er vandrings opp mot Jerusalem sammen med Jesus en vei for styrke og frimodighet.

Asbjørn Hjørthaug

"For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker av kalken, forkynder dere Herrens død, inntil han kommer." 1 Kor 11,26

Kristi løfte: "Jag är med er alla dagar intill tiden ände." (Matt 28:20).

Under vanskelige förhållanden, under svårigheter har den överlevt till nu. Och sådan förhållanden kommer att öka för dem som vill hålla fast vid Kristi evangelium.

De lever i tron på Kristi ord och vill behålla och bevara det för efterkommande vare sig de är få eller många, stora eller små. De vill böja sig för ordet och lever i kraft av Jesu bön för sin kyrka.

Job 17: 17

Men kyrkan i betydelsen dem som bekänner tron på Kristus kommer att överleva. De har forts. fr sid 3

om Gud den allmektige - himmelens och jordens skaper som døde for våre synder og oppstod slik at vi er rettferdiggjort. Den skatten skal ingen få ta fra oss.

JESUS SIER at vi skal gå ut i hele verden med evangeliet. Dette oppdraget fikk apostlene - alt fra fornekeren Peter, til tvileren Tomas og kristenforfølgeren Paulus. Ikke mye å rope hurra for. Hva med alle farene? Djevelens fristelser, falske lærer, verden, synden og alt som luret? Var det ikke bedre om de holdt seg for seg selv? Er det ikke tryggere for oss også å holde oss til forsamlings gudstjenester på søndagen og ikke blande oss for mye med andre mennesker? Er det ikke i tråd med læren om kirkefelleskap at vi ikke skal gå hvor som helst og snakke med hvem som helst - tenk om vi mistet troen - ble smittet av falske bekjennere?

forts. fr sid 3

JESUS HAR gjort for oss og løftene han har gitt. Derfor er vandrings opp mot Jerusalem sammen med Jesus en vei for styrke og frimodighet.

Asbjørn Hjørthaug

"For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker av kalken, forkynder dere Herrens død, inntil han kommer." 1 Kor 11,26

Förtvivlan, Ånger och Tro vad säger Bibeln och beaktelsen

av

Ingvar Adriansson

Saul, Israels förste kung slutade sitt liv i stor sorg över sitt liv och han hade all anledning att ångra allt det onda han hade gjort. "Då sade Saul: Jag har syndat, min son David, för jag vill inte mer göra dig något ont, efter som mitt liv i dag har varit dyrbart i dina ögon. Se, jag har bandlat dåraktigt och grovt mistagit mig." (1Sam 26:21)

Saul och Judas hade

Saul sade till Samuel: "Jag har syndat genom att inte lyda Herrens befalning och dina ord. Jag fruktade för folket och lysnade till dem. Men förlåt mig nu min synd och vänd tillbaka med mig, så att jag får tillbe Herren. Samuel sade till Saul: Jag vill inte vända tillbaka med dig, för du har förkastat Herrens ord, och Herren har också förkastat dig, så att du inte längre kan vara kung över Israel." (1Sam 15:24-26). Mot slutet av sitt liv var Saul så desperat att han sökte sig till det okulta, till en andebesvärjerska i En-Dor. Och i sina bekymmer vänder han sig till Samuel och säger: "Jag är i stor nöd. Filisteerna har börjat krig mot mig, och Gud har vikit från mig och svarar mig inte mer, varken genom profeter eller genom

drömmar. Därför har jag kallat på dig, för att du skall låta mig veta vad jag skall göra." Samuel svarade: "Varför frågar du mig, när Herren har vikit ifrån dig och blivit din fiende?" (1 Sam 28:15-16) Så slutar 1 Samuelsboken med att kort tala om Sauls död, han föll för sitt eget svärd. 1Sam 31.5

Judas slutade också sina dagar i stor sorg och förtvivlan. Ändå var Judas en av de tolv apostlarna. Han var anförtrord att ha hand om den gemensamma kassan.

Ändå vill vi inte minnas honom för hans gärningar utan fastmer som "fördärvets man" (Joh 17:12), som den som förädde Guds Son för ett pris av 30 silverpenningar.

När Judas såg att Jesus blev dömd till döden gick han tillbaka till översteprästerna och de skriftlärdarna och sade: "Jag har syndat... jag har förätt oskyldigt blod." (Matt 27:5). Och så gick Judas förtvivlad över sin synd bort och hängde sig. Dessa båda berättelser visar tydligt att ångern gör ingen människa rättfärdig. Det var således inte brist på ånger

hos Saul och Judas. Ej heller var det deras stora synd som dömde dem, utan brist och avsaknad på tro.

I våra beaktelseskrifter läser vi: "Men där lagen utövar denna sin tjänst ensam utan evangeliets tillskyndan, där är död och helvete, och där måste människan förtvivla likt Saul och Judas, såsom Paulus säger: Lagen blir till död genom synden. Men evangeliet giver oss tröst och förlåtelse icke blott på detta enda sätt, utan även i allmänhet genom Ordet, sakramenten och vad därmed sammanhänger". (SKB 325)

Kung David begick äktenskapsbrott och mord. Petrus förnekade tre gånger att han kände sin Herre och Mästare. Davids och Petrus synd var inte mindre än Saul och Judas. Båda grät och sörgde över sin synd. David visste däremot var trösten och evangeliet fanns: "Gud var mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet." (Psalt 51:3). Petrus som förnekat sin mästare möttes av Jesu ord på påskdagens kväll: "Frid vare med er." Avlösningens ord i evangelium mötte honom av den uppstående, trots att han ett par dagar tidigare svurit att han inte kände Herren Jesus. David och Petrus förlitade sig på Guds oförskylda nåd att deras synd var förlåtna för Kristi skull.

I Hebreerbrevet står det om David och de andra troshjältarna: "Genom tron besegrade de keungariket, skipade rätt, fick löften uppfyllda, tappade till lejons gap, släkte rasande eld och undkom svärdsugg. De var svaga men blev starka, de blev väldiga i strid och drev främmande härar på flykten". (Hebr 11:33-34)

I Augsburgska beaktelsen läser vi om botten: "Men botten består till sitt väsen av dessa två stycken: dels förkrosselsen eller ångest, som injagas i samvetet, så man insett sin synd, dels tron som väckes genom evangeliet eller avlösningen och som tror, att synderna är förlåtna för Kristi skull, och som ger samvetet tröst och befriar från dess ångest. (SKB 60)

I lilla katekesen ställs frågan om grunden till förlåtelsen vilar på uppräknandet av alla synd. Svaret är trösterikt: "Det är inte nödvändigt och inte heller möjligt, ty vem märker hur ofta han felar." (Psalt 19:13)

Hur uppkommer ånger över synden?

Genom lagen, som talar till människans samvete och visar henne att hon handlat orätt och därmed förtjänat Guds vrde och straff, både här i tiden och i evigheten.

Hur uppkommer tron?

Genom evangeliets trösterika lära och nådelöfte om syndernas förlåtelse för Kristi skull. (Svibilius katekes 267-268)

O Herre, giv mig hjälp och tröst, Bedrövat är mitt hjärta. Med sorg jag slår mig för mitt bröst Och säger full av smärta: Jag är o Fader, dig ej värd, I synd och ondska är jag snärd, Men du är god mot arma. du bjuder mig att fatta mod, Jag beder dig, som är så god: Dig över mig förbarma.

Min Jesus världens syndar bar, Ack se på ende Sonen! Han barnarätt mig skaffat bar, Han är ock nådaren. På honom grundnar jag min tro, Han lovat mig att skänka frid och ro, Han tar sig an de arma. Jag håller mig vid honom fast, för syndare hans hjärta brast. O Herre, dig förbarma! (Lps 777.2-3)